

Србија неће изаћи пред Савет безбедности УН због Трепче. И то је, са аспекта европских интеграција, регионалне стабилности, нормализације односа, али и, према оцени стручне јавности, избегавања бламирања пред међународном јавношћу - добра вест.

Србија неће покренути међународну арбитражу због Трепче, што је, из истог разлога, такође, добра вест. Да ће Србија поништити све одлуке Скупштине Косова о Трепчи, мора се признати, врло је бесмислена вест, јер је Косово независна држава, што је, одавно је јасно, стара вест.

Низу ових добрих, бесмислених и старих вести прикључила се, међутим, и једна релативно опасна, а то је претња премијера Александра Вучића косовским властима да им не падне на памет да пошаљу полицијске снаге Роса у Трепчу. Више пута је истицао то, бирајући такозвани народски стил - не дао им Бог, немојте да се неко нашали - јер, како је навео, Србија ће умети и моћи да се брани. Овој изјави претходила је у протеклим данима, откада се вест о "отимању" Трепче појавила у пуној снази у јавности, вест о консултацијама које је премијер имао са министром одбране и полиције, како би дефинисао јасан став о овом проблему и донео одлуку о одговарајућој реакцији. Због чега је битно консултовати се са министрима силе поводом правно-економског питања на Косову, излишно је питање у Србији уназад неколико десетина година. Ипак, ово је само релативно опасна вест, јер се претпоставља њена нужност у контексту очекивања домаће јавности, али и чињенице да косовске власти то неће урадити због очекивања међународне јавности.

Потом је премијер на конференцији за новинаре критиковао патријарха СПЦ због, чини се, врло сличног тона који прати изјаву - да оно што је силом отето, мора да се силом и врати. Али, Иринеј свира на истој жици, па је очигледан и јасан - опасан и немаран - за разлику од премијера, који свира истовремено на неколико. Тако је могуће да се током свега неколико минута уживо обраћања јавности на конференцији за новинаре чују ставови о актуелном проблему, које ни најискреније опредељени за европске интеграције не би могли да критикују, попут рушења националистичких илузија о томе колико вреди спорна имовина на Косову, да не долази у обзир да се због тога доводи пут ка ЕУ у питање, да његови сарадници причају као да су усред изборне кампање и тиме урушавају кредибилитет Владе у међународним круговима. Неколико секунди касније прелази се на низ ставова који одговарају тоновима десничарских и црквених покрета. Додуше, мора се признати у много мањој мери и нижег интензитета. Тим ставовима придружују се и они којима посредно оптужује ЕУ и Америку да је навела и дала подршку косовским властима да Србији "отму" имовину, да он није глуп, да није идиот, и да га не могу преварити. Потом је на питање новинара због чега се онда пристаје на такву "игру" рекао да су они велики а да смо ми мали, односно да желимо да будемо у њиховом друштву а не у друштву себе самих. Или је можда мислио на друштво са Русијом. Рекао је, додуше, да волимо Русију исто као ЕУ и да ће то тако остати докле год је он на власти, а не планира, тврди, да то још дуго буде.

Решења премијера Вучића за актуелне проблеме нису спорна проевропској опозицији. И то је, такође, добра вест. У начелу, нису спорна вероватно ни челницима ЕУ, све до оног дела у којем спомиње Унију и САД као "подмукле", или где упозорава Росу да не прилази Трепчи, потом када говори о мишићима, којима се као не хвали и не жели да их употреби, иако их је у неколико наврата поменуо. Проевропска опозиција и премијер Вучић стоје, када је реч о овој теми, наспрам дела проруске опозиције, председника Србије Томислава Николића, али и сасвим је извесно великог броја својих сарадника и партијских другова. Стоји поново јасно наспрам Русије, која броји његове кораке у правцу европских интеграција и са неодобравањем врти главом и која и овај случај види вероватно као сјајан повод да се прекину односи са ЕУ.

Јер, колико год им Вучић јавно упућивао љубавне поруке, очито је, бар за сада, да не излази у сусрет захтевима и интересима у контексту њихових геостратешких интереса, већ се опредељује и усмерава историјске токове у правцу евроатлантских интеграција. Када је реч о јавном интересу Србије, који је препознат управо као такав правац, проблем је што то не ради храбрије, одлучније и јасније и што одаје утисак да постоји у сваком тренутку опасност да одустане и окрене се на супротну страну.

ГЛОСА> Проевропска опозиција и премијер Вучић стоје, када је реч о овој теми, наспрам дела проруске опозиције, председника Србије Томислава Николића, али и сасвим је

извесно великог броја својих сарадника и партијских другова. Стоји поново јасно наспрам Русије, која броји његове кораке у правцу европских интеграција и са неодобравањем врти главом и која и овај случај види вероватно као сјајан повод да се прекину односи са ЕУ.

(Данас)